

SENTÈNCIA 2002-57 DE 18 DE NOVEMBRE DE 2002

ESTRANGERS. REAGRUPAMENT FAMILIAR. Concedida en la primera instància. Desestimació del recurs formulat pel Govern. Fill amb autorització de residència i treball privilegiada en vigor que se'n fa càrrec de la mare, que conviu amb ell. Valoració de la prova.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència 2002-34, de 4 d'abril de 2002, va estimar la demanda interposada per la Sra. J.B.H.D. i va anul·lar la resolució del Ministre de Finances i Interior de 22 de desembre de 2000 i l'acord del Govern de 25 de juliol de 2001 que desestimava el recurs interposat contra l'anterior. En conseqüència, va reconèixer a la demandant el dret a obtenir una autorització de residència al Principat per raó de reagrupament familiar.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar un recurs d'apel·lació la representació del Govern, que estima que no queda acreditada en les actuacions la dependència de la Sra. J.B.H.D. respecte del seu fill M.B.H., ni es demostra la insuficiència de recursos dels altres germans per fer-se'n càrrec de la mare. Indica també que no queda demostrada la residència estable i efectiva al Principat; en conseqüència, demana la revocació de la sentència i la confirmació dels actes recorreguts.

3.- La representació de la part agent impugna la sentència en considerar que correspon imposar a la representació del Govern el pagament de les despeses suportades en la primera instància.

4.- Dels escrits anteriors se n'ha donat trasllat a la representació processal de cada part contrària, que els ha impugat i posteriorment s'ha donat tràmit de conclusions a totes elles, que les han formulat en el sentit més adient a llurs respectius interessos, quedant posteriorment les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència de la Batllia considera que en aplicació de l'article 10 del decret sobre residència d'estrangers de 3 de juliol de 1980 correspon a la demandant el

dret a obtenir la residència de la mateixa categoria que el seu fill M.B.H., titular d'una autorització de residència i treball privilegiada en vigor.

La representació del Govern, però, estima en el seu recurs d'apel·lació que no s'acredita la relació de dependència entre la mare i el seu fill M.B.H. i que a més d'un altre fill que també resideix al Principat, en te tres més que viuen i treballen habitualment a la localitat espanyola de Lloret de Mar (Girona) i que també podrien fer-se'n càrrec de la mare. Aquest no és un argument jurídicament atendible per substituir per un altre el pronunciament de la Batllia, compte tingut que el Sr. M.B.H. ha mostrat, en les actuacions, la voluntat de fer-se'n càrrec de la mare i queda també demostrat que aquesta viu habitualment amb ell. D'altra banda, el fet de què la mare acudeixi sovint a la localitat de Lloret de Mar per visitar els altres fills i fins i tot per passar algunes setmanes amb ells no elimina allò que és fonamental per gaudir del dret que reconeix la sentència, com ho és la residència habitual i efectiva al Principat, circumstància que ha quedat totalment demostrada a les actuacions.

Correspon, per tant, desestimar el recurs i confirmar la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia.

Tercer.- La part agent demana, en el seu recurs d'apel·lació, la condemna del Govern al pagament de les despeses de la primera instància processal, però de l'anàlisi de les actuacions no se'n dedueix cap circumstància que permeti qualificar la conducta de la representació esmentada constitutiva de mala fe o de temeritat processal, per la qual cosa s'ha de desestimar el recurs.

Quart.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar els recursos d'apel·lació interposats per les representacions del M.I. Govern i de la Sra. J.B.H.D. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, número 2002-34, de 4 d'abril de 2002, que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.